

Јасмина Топић

ТИХА ОБНОВА ЛЕТА

повеља

Едиција
ПОВЕЉА

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига четрдесет седма

Уредник
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Јасмина Топић

ТИХА ОБНОВА ЛЕТА

НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ”
КРАЉЕВО
2007

На корици:
Сара Облишар, *Рука*

ДНЕВНИК
ЗАМИШЉЕНОГ ПУТОВАЊА

О ПЛОВИДБИ КОЈА СЕ НИЈЕ ДОГОДИЛА

Плутам по сну, заиста нико не види... Нема тог светионика који би привукао пажњу ка обали. Своја сам најрођенија боца, нимало налик сржи коју дубим из песме или то тек угледана слика развејава неку од страва што таласа у огледалу? Плутам по непротумаченом мору, поред обала чума и морија. Сањајући изгледа... шаљем поруку – себе? шаљем?... Таласи су као архипелаг исцртан на длановима. У жељи, пена таласа је кроз шаке пропуштена прилика. Та птица која кружи изнад боце није албатрос, није ни она златна утва што се као зрак прелама преко душе. Мало је ко видео то оваплоћено у покрет.

У стаклу, с друге стране поетске слике, иста боца, вода сна по којој плута. Тамо, сипи први снег. Оно ишчекивање које ће прекинути довољан број пахуља. Порука трули унутар испрљаног стакла. На труљење не могу да утичем. Једноставно се дешава преда мном. Руком остављен траг на стаклу два света као што би био остављен и траг на боци. У леденом. И док ветар завија, у побесенело романтичној сцени, тмурније је... ритам се мења. Комешају се птице са обе стране, комешају светови и слике, као и мисли што се покрећу не би ли привидно опстале на површини. Не би ли постале нешто стварно, у овом акваријуму из којег се у ствари тако лако селе. Мисли-селице, те птице су прхнуле из кавеза слике, једино још ја стојим у себи успаваној чекајући на миграцију...

Под плаштом то су глумци који још нису почели
да опчињавају улогама. *Идоли шрџа*. Иза сцене.
У мраку, пре него почне плутање. Пред сневање.
Гласови стижу налик благовестима.
Шта са семеном јединим које – жута мрља у дну ока
– чека да проклија и створи слику другачијег света?
– Нове обале.
Као талози у прљавим лукама слатководних градова,
остаће обе слике боце на пучини. Изоловане слике
унутар слике.

Од свега је најтеже, превести у том чуну, до друге
обале, оно што и није и јесте; доле, на југу,
када се лампа угаси, а тихи касни сат преведе у
црвенкасте капље по ниским крововима, уминуће
ветрови. Слику боце и немир воде сна, и позорнице,
и акваријума, прелиће то светло. Потонуће у шум
без звука, испресецај поветарац даха.

А птице? – чуће се и њихови гласови, док ножицама
преносе вибрације с телефонских жица.

У ВРТУ ПРВОГ СНЕГА

Тих је тај поветарац с којим је дошла однекуд
зелена воћка, још несазрела.
У као лист раширеној руци чудесно зелена,
па нагло румена, пулсирајуће. Орошена. За који
трен, поново зелена. Можда смо увек у том мраку,
невидљивим жицама завезани, као влати црвене
траве, или фотографски уснимљене вене градског
крвотока. Као усијане телефонске жице. Пламичци
који на даљину греју, а у близини опеку.
Жице се уплићу у мреже, у које небитно је ко ће упасти:
случајни пролазник или први снег.

Мрак – светло – мрак. Дуго је то путовање, сваке
ноћи тако блиско, сваког дана несразмерно даље...
пребивање у препознатом даху. Замишљам, када
падну прве пахуље, тако беле, пашће још тише тај
нестални дрхтај на руке. Зелена воћка с оне гране,
која има своју петељку у сновима, остаће смрзнута.

Обична је песма управо одсвирана. Наизглед,
ништа се није догодило. Тих је тај поветарац који је
однекуд дошао и уселио мирис мора у моју собу.
Со се претворила у слану, у оштре
чекиње зимског сна.
Напољу се облаци нису у невреме набрали.
У собама невреме бесни скоро сваког сата.
Увлачи се зебња, сваког јутра, и јутра постају
још хладнија. Негде са сновима претходних ноћи
одлази и руменило, и топлина
доспела до ножних чланака.

Можда заувек у неком каблу који ће од хабања
прекинути везе. У том путу који нема одредиште,
али има своју луку. Сваке ноћи замишљам како
пристајем. Немазрела воћка сада већ декор је кућне
мртве природе, и гласови паперјасте већ бивају
поспремљени по собама, а јастуци се добро
протресају од јалових нада. Једино једва шумно срце
као да звонкије бива, на местима,
углачаним толико пута.

Случајни пролазник можда донесе моје писмо
написано туђом руком која жели исто али, кад
падне први снег, прхне то слеђено перје неостварених
додира – та тако посебна, ексцентрична колекција –
просуће се мирис мора, и пулсирајуће ватре југа, као
цвет који једино тих неколико стотина
непроживљених додира са трептањем душе породи.
Као цвет, из којег ће у врту првог снега
сазрети она воћка.

ВЕЛИКО СПРЕМАЊЕ

Сад киша пада, и ништа се под налетом пљуска
није дало сачувати. Да, могло би се рећи,
опсадно је стање владало, ређале се утешне изјаве,
потурали лавори искупљења, просипало као да треба
угасити пожар, а не сакупити воду. На крају,
пламтео је и пожар. Гасили смо ватру по киши,
соба нам се у каљугу претворила – тако и духови,
тако и успомене умеју да се наталоже –

Осећаш ли како је на замишљеном папиру
– међутрадској линији –
исцртано заједничко пулсирање!
Тамо сад нека дечурлија налик нама,
мрљави керефеке по ономе што смо
брижљиво градили. Ноћу. И ноћима.
Лавеж паса у овој ноћи нећеш чути док
упозорава на непожељног странца,
ни топот бесних коња, с којима видим јуриш
да ме са земљом сравниш, нити рањеног сокола.
Наша митологија отпочиње великим спремањем
великог ништа. Чекање ће кренути нагло
да се згушњава, ако овај пљусак
уопште одлучи да стане –

јер чекању, знамо, место је у ходнику где неко треба
да се предомисли, устане и оде, или врати. Ти причекај.

Не очекуј ни велика изненађења, ни псовке, погрде
и клетве, иако тутње сад страшније него невреме.
Не очекуј ни добре вести, већ послажи
тамо где не прокишњава, распореди детаље

који су још увек сигнали присуства –
можда ћу се док бежим из ове куће главом без обзира,
можда ћу се још радовати, ослобођена
слутњи у стомаку –

пљусак је био такав да се поплава
није могла спречити, а камоли ватра,
коју најзад ниједно није желело да угаси.

Радоваћу се великом спремању, као да није невреме,
и горчина и јад. Надмудривање. Радоваћу се унапред
времену када ћемо се у кућу вратити. Биће у кршу,
биће још лома у њој.

Па, то би се кад-тад морало почистити! А ти, уради
то тако засад, поспреми да не остану мрље, пажљиво
молим те и даље...

могла би ти се чежња повратити...
и згужване радости, које неко, ипак,
иако је крајње непријатно, мора да уклони.

СЛУТЊА ЗИМЕ II

(*путањима према Косовској Мишровици
и из ње*)

И сада ће ти пут бићи више налик сну,
а сан који се одмотава, завршен је...
не тако давно. Налик сну, био је сваки говор.
И сада је болесничко бунцање. Рука која чашу воде
приноси, рука је која би ме могла до душе отровати.

Те силуете, сањане, наполо познате, наполо у оном
мраку када се склопе... На очи пада чудесна мрена.
Да, једна одлази из Града, док се друга ка њему
приближава. И пролазе кроз мене као жмарци.
Начете кришке питања.

Завршили смо с пејзажима. Пејзажи-утваре још увек
тињају из угла улица, предграђа, преко мостова
које нико не прелази.
А километри се прелазе, лако као скоком у игри кликера.
Дишу за врат. Сан клизи са точковима.
Тако у мрак неприметно да утоне –

мотор подршка, шофер бас, а песма се развија
са слутњом првог снега, као да додир привиђења
трепавицама по лицу ме милује.
Рука која чашу приноси, тек је рука-авет, а здравица
далеко од позива на славље. Ка циљу покретање.

Јер шта је испред – само јаловина,
и шта иза, него авети које неће да се смире.
Све живље! Рушевине.
У градитеље више не верујем. Неизбежан сан твари.
Хоћемо ли се, ох, ми чигре, ми конци замршени,

на неком ћошку зауставити? – У плесу самртном,
као на стражи између два одредишта. И као тачке,
погледати очима оних што су будни?

Косови су налик ињу над равницом. Вируси
неизлечиви. Пустош недосађаног. Невени од мраза
усахли, у прозору собе пупе промрзле лиске, а ја
из сна преда њих ни кап воде не уmem да одледим,
већ их као слике пажљиво у заборав одлажем.
У слутњу. Загонетку коју не уmem да решим.

Молитву могу полугласно, али као без речи,
изговорити, а телефон, порука што у мраку светли,
као позив на пут на који се мора кренути,
стизаће упорно из необухватне даљине.
Гласом који бива све јаснији.
Затечено, тада, *као у сну*, признајем, описујући још
ту реч којом путовање започиње. Силуете лепршаве
још увек плаве се, и превозом се сигурно одмиче
ка градовима безличним...

Над тим градом, изгледа, мора да лебди мисао о томе.

Замишљам вас, миле утваре, моји снови,
како се у некој гостиони крај пута сусрећете. Да,
можда се препознате по мени, а можда и по Граду...
Размени се упаљач, дим цигарете, препознају
добра стара места. На челу исписано име, повод је за
непрекидну ватру, сада у слеђеној слици распламсалу.

Све – једно – је. Свеједно је, наставља се оргија
неспоразума, мучнина од колачића судбине,
усне ће се као триком заменити,
неко ће нешто одужити, пронаћи талог искуства,
а шкрипа се наставља...

Пробудите ме за све ствари у овој ноћи.
Непомична сам, док се око мене, без смисла
и краја премећу непостојећи светови. Оне, путују
мимо мене. У једној силуети успавано биће, у другој
будућа шапутања, већ обамрла. И у врту првог
снега, стојим у себи успавана.

А више нисмо једно, ни у сну.

01.12.04.

СЛУТЊА ЗИМЕ IV

Те ноћи, лична митологија добијала је своје обресе, обрнуто сразмерна паду температуре, као паду изван животних радости. У *Пивници* трешти: *Збуњена!* Знала сам то, зар сам ипак морала да се спустим до тог места да бих се изнова уверила... Дан је пролазио као сан у којем се све већ, не тако давно, одиграло. Упркос реду тмине и сивица. Успутни погледи, из пивнице, територија су ништавила – а и они који значе нису далеко одмакли.

Склапам очи тако, у жељи да нестанем са слутњом првог снега – будна још га нисам угледала, надносећи се над дубоко огледало, то речно дно недоживљеног – као без мозга. Без компаса – компас је остао на страни на коју нисам прешла.

Сваки предмет у овој соби носи сећање на гласове у ноћи, на беспрекорну позорницу случаја коју начинисмо као и *кућу од леда*, геометрију пахуља и праха – сада веју између светова, док гледам према Граду, и слушам, а глас никако да одјекне.

Ипак, сваког дана, тренирам спартански, прелазим одређену путању, пажљиво бележим растојања од – до, не бих ли накупила ону раздаљину коју нећу моћи да пређем. Обијајући друге прагове, због тога, доносећи одасвуд помало од кућних идола назад, себи. Под јастуком ноћима скривајући фигурице митологизованог света, тако крхке да би се сваког јутра ломиле.

Те ноћи... у једнини мноштво.

У кутијици, у соби овој, где се слутња зиме са
обрисима нове митологије једини, све ствари су већ
на местима, намењеним. Тек на крају, док већ
увелико мирише на снег, погасим светла,
и од низова свећа правим ново сазвежђе.

СЛУТЊА ЗИМЕ V

Играјући се дуго, као што деца то раде у свом свету,
кренем да по предметима, по сентиментима, ређам
свеће. Оне витке, воштанице, и све друге које је
могуће наћи у овом часу. Прећуткујем да се упињем
у ишчекивање било каквог догађаја.
Да верујем још јаче.

Тако и ти држиш слушалицу у руци, то је другачија
игра, (чини ми се сада, све је игра) па се питам
колико усамљености има у нама, чак и сад,
иако је све отишло *до ђавола!*
Окрећеш телефоне. Створено сазвежђе су људи
које деле велика физичка пространства!
Сваки глас у по једном граду. Сваки глас једна свећа,
боја; мирис коже који никако да постане додир.
А кожа тражи и додир од сунца, врућег камена.

Сада за све те људе, палим по једну горућу жељицу.
Застрашујуће у трену, као да се играм Демијурга.
Не, ни за здравље, ни за срећу, већ да схватим,
колико усамљености има... Колико свећа згасне
сваког минута, толико се распламса
горућих жељица.

Треба прво уминути – и ноћну лампу због
лептирица лакомих – да би у малим смртима идоли
били разоткривени. Одасвуд пристижу гласови
којима би се увек могло приклонити, али времена...
А свако има своје; од поноћи до буђења.
Играјући се дуго, као што то деца раде.

Куле од песка, и градови под земљом, нагло ничу.
Зато идем, и по предметима, сентиментима,
за сваки глас, па и наше гласове, ређам те свеће.
Уместо светионика, уместо светионика...

СЛУТЊА ЗИМЕ VII

(Срећан љућ)

*Време неће рећи више него што ти рекох ја,
Време само цену зна коју морамо љаћућу;
Кад бих ти могао рећи, рекао бих ти да знаш.*

Винстан Хју Оден

Епилог је добро знан. Никакве сенке сумње. Мада...
Нема те црте која бива повучена посред сунца
да би разграничила почетак и крај.
Освануо је посве тмуран дан.
Пут преда мном празан је увијач мисли.
Видик догађаја који не досежем.
Чистина у коју се може сместити још толико
немогућих ствари – и оних што су прошле,
мада нису отпутовале, и оних што нас мимоилазе,
и оних што ће доћи и потиснути претходне.
Отпутоваћу, јер, врата сам управо затворила.
Чула сам како се и с друге стране затварају у треску,
састављајући небо и земљу с грмљавином,
опасном за танане уши.
У међупростору, остала је непрекидана црта
путовања. И табла: *Пажња, свеже окречено! Не гази!*
– *Срећан љућ!* – учинило ми се да одзвања иза
видика. Тугаљиво ће бити и оно: *Хвала.*

СЛУТЊА ЗИМЕ VIII

(Ейилоџ: Повраћак)

Нема ничег на том месту, у простору који је фантазија.
Ничег тамо где бејасмо, *ничеџ више*. Несвесни једино
још тога, прах смо у гомилице слагали.
Зашто? – Од прозора не одмичем се.
Једина светиљка, ноћу, у пејзажу *ничеџ више*.
Не никако, не злокобно. *Никако више*. Једноставно,
не више. Од такве слике не одмичем. Мишићни грч.
Мање безгласна него пуста кућа,
али нема за *никад више*.

Ту су на окупу, мале авети, којештарије,
припијају се уз рубове ноћне светиљке, а те очи
још увек као лампа, која кад се угаси, угаси се
и последња одбрана од бесомучне фантазије.

Зар смо могли отпутовати – усница стегнутих
до крви, као и она, узаврели. Не би ли у дану,
после наочиглед свега одиграног, севнула;
сиктава змијица, јадашни гавранчић.
Гласници. Гласнице попуцаше. Уснице црвене,
једноставно, *никад не*. Муњица језика.
Кад крочисмо на територију сна,
из расна је отекло *все...* Тишине толико, не би згуснули
ни облаци над путевима, који су се као траке,
као влати, из главе множили у неразмрсиво чудо.

Сада, оклеветана, и од себе исто тако, као и од оних
бештијица из мрака, и од других, у себи.
Прећуткујем прашину сазвежђа. Сипи тамо,
на другој страни. Рекох то подједнако као да је

у питању барикада. Прећуткујем је, да.
Негде, некада. *Не више.*
Како смо могли отпутовати, када не бејасмо овде,
него у чистишти жеља, одложеној отплати дуга,
а ту смо све време, у том *никада*, у том *више*.

Рука шуњалица, угасила је лампу, у тренутку
посрнућа; утрнула. На наше очи. Мрака, да, лако је
погодити, све више... Пејзажи се смењују
из не – времена у невреме. Свест о томе једина је
која ће отпутовати. Али, кроз дуге пределе дима.
Како смо то отпутовали, када вазда бејасмо овде,
у повратку, који је *нишџа више*.
Ту светиљку, коју ће зимски ветар с осећањем
страве да зањише, па низ улицу која је требало
да одведе... одвешће *нигде више*;

Саобраћајни знак је сада: *Забрањено осврћање*. Из те
јадне таме, ни сигурно корачање, уз лирску опрему,
не би помогло да оно што је идеја преведем поново
преко обале, на сневане пољане.
Од прозора ни макац. Срце у соби не престаје
да бије. Тај грч осећања, постоји само у пејзажу
ишчекивања, у врту првог снега, који нисам
угледала, и *нигде више!*

Место на које је требало допутовати, место је на
којем се најсјајније светли кроз најскривенији круг
сна. И кроз њега, слатки дом, пресијава се, онако
како се једино кроз прстен може.

О ТОМ ПРОСТОРУ

Размишљам о том простору, који је створен
у разговорима. Простору који оваплоћујемо из
разговора у разговор. Пејзажи нису осликани, нити
се у њега може сместити било каква слика,
осим оних згужваних линија на апарату,
док оцртавају глас. А то није овај
апарат који одржава постојање
наше непостојеће државе – затегнуту нит паучине
с две оштрице изнад процепа.
Оне могу донети само престанак комуникације,
отуда и престанак континуитета ове државе.

Заиста, од чега је саздано тло на које закорачујемо,
али се и та, као и све друге простопроширене радње
не одигравају. Можеш ли да угледаш метафизику
таме како обмотава места
на којима би нам се душе сусреле?
– а плавичаста светлост као дувански дим извила
у димни сигнал неком у даљини,
да дође и развеје недоумице.

Како да објасним нехотичне додире, испреплетане
у уже разговора којим се негде могло попети,
некакво небо досегнути,
само да су се додире потом и одиграли.

Куда одводи игра постављања питања,
ноћних разговора који творе простор, који нема
чиме да докаже своје постојање.
У резервату што се да видети тек унутрашњим
очима, чврсто затвореним.

Уместо сна као да се кошмар одиграва. Линије вибрирају, са сваке стране исписани догађаји на дисплеју телефона. Њихова вештачка светлост замењује сјај у очима, и оне буре, онда када се дешавају. Читаву скалу емоција, препознатих једино по речима, и *бољзна* чиме још, док бесне дуж тела, које том простору не припада.

Размишљах о том простору, као сетни анђео заглављен између два света, пред вијугавим путем луталица-трубадур, и покисла мачка. Потом, као у SF-у, прикључујем преосталу себе, на себе осликану у говор на апарату.

У ВЕРТИКАЛИ,
У ХОРИЗОНТАЛИ

ЕРОТИЧНО БИЋЕ ОРХИДЕЈЕ

Кап која је требало да спусти свој садржај на кожу ненамерним покретом дрхтаве руке склизнула је преко те коже на под. Расцветала се – биће орхидеје оставило је флеку на поду. Хтела сам да зауставим ту игру успомена, да с мастилом у устима спустим усне лагано на кожу, као полен друге орхидеје. Наравно, од тетоваже не би било ни трага. Лептири у паучину косе ухваћени, лептирићи у стомаку. Лептирице међу ногама не подносе дневно светло, но на ноћне светиљке свакако спремно кидисаће!

Међу којим *између редова* могла је да истекне поезија о еротичном бићу орхидеје, и госпел у *бек ѓраунду* тако звучи... Испод хаљине, у бордо гаћицама на рупице, пронаћи ћеш ону праву. И срце моје, закорело место на полици у дућану. Нисам ти дошапнула, под покривачем ничу егзотични цветови, у *цветију моје шајне*, а убоди цртачеве игле гомилају се под кожом. Оне невидљиве тетоваже на телу, оне невидљиве, треба уочити. Тако лагано срце из оловке искрада се. На затегнутој струни деколтеа реч црвенило изједначава се са круницом од тинте, тек створеном сличицом.

Мирно, нек дим изађе из собе, а орхидеја остане ожиљак из претходне вожње. Где је то биће? – одјекиваће смех, и слепоноћни позиви, испливаће место чежње на боку. Ухвати се за било,

тако пулсира и у утроби, у најмекшем, тако дубоко
уснулом месу. Орхидеја, као паук, вребаће из мрака,
затим из непроспаване ноћи...

Чекам те на гондоли поред оног канала где би се
ретко ко усудио да прође. Препознајем те на
страницама библија уметности.

Кап која је требало да испусти свој садржај на моју
кожу завршила је дубоко под твојом. А на поду? –
еротично биће палаца језиком.

И танатос се иза врата осмехује.

РИТУАЛ НЕСНОШАЈА

*(Из нутрине ћемо затим сигурно
емигрирајмо...)*

Изречене су. И умеле би псовке у тренутку да потпомогну. Каскадерски безобразлуци. Све већ међу нама гори. (Иако не помажу!). Шта сад с изненадним додирима? У грму осињак. Облаци и облачићи, у панталонама, под шуштавом сукњицом, ритуал који се не може поднети дуго, јер... Хм, јер, тако накомтрешена кожа има своју пепељугу која ће се у поноћ престравити и отићи у метрополу, што даље од ритуала – наравно, биће одигран после још много пута у мислима. Несношљив. Из нутрине ћемо затим сигурно емигрирати, и уместо уздаха собу ће плавити инстант патетика, слатке речи, ритуали опет, о тананим оним, свакаквим, осећањима, до прве псовке, првог инстант љубавника који ће однети оно мало смисла. Да, већ неко време не држи ме место.

Затворимо очи дању, док трају ноћи. Затворимо очи, наравно, ноћу, док трају ови несношљиви дани. Затворимо их сасвим, чекајући да прође... да прође поред и лето; успаљена тела тумарају градом, кожа коју можеш и овлаш, и нешто лепљивије, јаче, дотаћи у пролазу, намерно. Гледајући с прозора упаљена светла, само што нису праснула у ружичасти облак, у севање. Готово да пуца... пукне шав на чарапи, пукне и кап међу грудима. Тело се уплаши од толиких светиљки.

Ево приносим једну влас,
поништену карту од 20 дин.
омот *twix* чоколадице, вадим све то
из шоље у којој је човечуљак
с непристојно великим...
чувам их још увек, тресе се тело као трамвај
на расклиматаним шинама, побију се наслови
прелистани пре годину дана на сајму књига,
задах од вотке и мрвице лиснатог теста,
нокти у које су се завукли пигменти боја,
48 сати непрекидног разговора,
онда се време убрзава

Најдража, љубавна... песма?!... да, она лежи овде
као црта пучине на води коју не пребродисмо.
Затворимо очи дању, док трају ноћи, као поларне
ноћи, месецима. Затворимо их сасвим, чекајући
да прођу, да умину несношљиви дани.
Прсти по тастатури убадају прегибе, пукотине,
топао језик нешто ми у стиху шапуће.

Пет звездица у једном, седам у другом ћошку.
Орошено је међуножје.

У ВЕРТИКАЛИ, У ХОРИЗОНТАЛИ

Толико речи сабијаш. У себе. Рез. Затим, испочетка. Траје. Обухватају, све сами шљаштећи наслови. Јее... је као изазивати лудило, оно траје неколико кармичких циклуса; Као у бајци о неком страшном цину. Мада, еротично је то, паклени је тај план, цин у чаши и цин у сувој еротици, јецам мало јаче: у вертикали, у хоризонтали. Пробија се дан, блесне тако пред очима као... знате већ како. Неколико пута ту мантру у себи:

*у вертикали, у хоризонтали,
привуци се још мало ближе, добра нас музика праћи,
још мало ниже,
у вертикали, у хоризонтали.*

Толико жеља. Је. – као вишегодишње робијање. Туцаш камење док из главе не оде последња мисао о слободи. Онда одједном блесну: плавооке, зеленооке, плавуше и гаравуше. И даље туцаш камење:

*у вертикали, у хоризонтали,
привуци се још мало ближе, добра нас музика праћи,
још мало ниже,
у вертикали, у хоризонтали.*

Јер, сакрити од себе сопствену жељу – као намерни рај (намерачени) у кутији од стана, у рецимо новобеоградском шездесет другом блоку. И ту је добро и топло, а с друге стране зграде је и контејнер. Све што ти смета у животу ставиш у пластичну кесу, било какву, и бациш са терасе са седамнаестог спрата.

Поглед са терасе је свеједно небо, све испод појаса не
рачуна се! Спусти се степеништем и до подрума, до
гениталија зграде, јер одавно све је:

*у верџикали, у хоризонџали,
џривуџи се још мало ближе, добра нас музика џраџи,
још мало ниже,
у верџикали, у хоризонџали.*

И, јер време у сну изгубљено је... Савршене фигуре
лутака, у изложима, не-еротична бића; као да не
говоримо о нама самима. Лако је препознати себе, и
себе сакрити у сну. Ако си трансвестит јаве, онда си:

*у верџикали, у хоризонџали,
џривуџи се још мало ближе, добра нас музика џраџи,
још мало ниже,
у верџикали, у хоризонџали,*

Идемо сад (хајд'мо сви, што да не!) на менију је био
алкохол, забава за нас у транзиџији, временска прогноза
је: никад боља. То што ће се време ускоро погоршати
и није нека вест. Ту у сенци летње ноћи наћи ће се
облуџи у џеповима, под рефлектором изгореће
страст. То, прошло је поред нас, довикнуло нам: –
Свуда око вас су ваши џраџови! – или неку сличну
лудост. Онда нам је још мало дисало за врат, па нежно
шапутало, наговарало, лизнуло као кравица. На крају
још једну чашицу савета: – *Чувај, јер је џо све, џо
мало воде на длану.* На јагодицама прстију, додала бих –

*у верџикали, у хоризонџали,
џривуџи се још мало ближе, добра нас музика џали,
још мало ниже,
и у верџикали, и у хоризонџали.*

ШАПУТАЊЕ

Шта је свитало месецима? Пукотина ружичаста кроз коју је најзад севнуло сунце? И стотине трнаца протутњало дуж тела! – Мислим о томе док седим на песку, улазим у воду. У шапутање. Никад више еротична лирска експресија, никада слабија рима, одговори, њихова естетика. Загледана у то ишчекивање, свитање, симбол вишемесечних значајних шапутања. Лајтмотив. Прати ме. То су ти снови који хоће да изађу из поља спавања, као да ће одједном постати стварни.

Тако и мислим: никада се не склонити са сунца или, не изаћи из воде, не отићи назад у собу у којој се ломе сенке са сновима, у којој се дуго шапуће...
*Мммм, узми... У соби свака фантазија оживљава на начин несхватљиво недорађен. Лепи се за кожу иза неочекиване границе. То је платно на које покушаваш да прилепиш, не чак ни звезде, већ оно што је преостало, и буниш се што им, најзад, нема места... у шапутању. Онда и из шаптаја – више сличе уздаху – побегну жеље, и остане соба. Наелектрисана... празна. И ко куца на врата, као да без гласа изговара: *шпрџа, је ли постављена?!**

Тела која фантазирају уплаши светлост...
Шта је свитало месецима? Није ли кроз ту пукотину севнуло сунце? И да јесте, ко би још увек умео да га препозна? – Ето је, та фантазија, жива и на јави! Улазим у воду, тако одлучно као да ћу пливати до самог ушћа у највеће море. Трагови крљушти

на кожи подсети на прашину из фантазије.
Брзо затим расклиматаним трамвајем одлазим
у град. Журим, да са тобом о томе,
у песми, поразговарам.
Треба се потом вратити, назад, у собу...

Завибрира мобилни телефон у 1 и 13 после поноћи.
Управо ту, док дува *ноћна кошава*, можемо
дочекати и крај – пепео и прашину града. А и света!

ШТА ЈЕ СВЕ СТАЛО У ПРАЗНУ ПОСУДУ!

Ту, где си намеравала да ставиш посуду за маче –
и чекало би те сваког дана – ту, где више нема места
ни за једну иглу, нити за буву оног мачета, затим
прстење, огрлице, стаклиће шарене, ох, тако шарене
да маме уздахе!... И све што се могло окачити
на вешалице, или смотати у неку кесу, гурнути
у фиоку, углавном, сакрити од знатижељних очију.
Па, још, и одглумљени оргазми, санктус
и мирис ваниле...

Ту, где ће убрзо почети да лију кише, шкрипе врата,
у намештај ће се уселити дрвоморци, и тутњаће воз,
некад под главом, некад изнад ње.

Ту (сада већ уморно!), обреће се залутали миље из
ко зна које провинције, и на њему блато аутобуске
станице, као већ потрошена чежња
спакована у прашину. Алеје оних што ће
испунити очекивања, лејице са промашенима...
Све су то неиспуњена платна, ненаписане странице,
акваријум са прошлим животима.
Засађени су страхови из несаница...
Рециклажа се продужава до краја визије!

Јесу ли то твоји чанци празни, и бубе по стану
истребљене? – Мале цркотине немара, да се по души
понекад почисти, а перле, и ти, ох, тако шарени
стаклићи, сузе окамењене и обојене да буду обешене
око врата. Јесу ли то твоји љубимци, сасушене
змијске кошуљице, на чивилуцима, међу скелетима

у орману – и вреди ли уопште ово опомињање? –
и одглумљени и доживљени са великим О, јесу ли
кућни радови, јесу ли из руке полиптили сву радост
и са њом севање, па су врата почела да шкрипе и кад
су затворена, и да ноћ не стиже на време, а и објаве
да касне: као менструације.

Док се низ олуке спушта приватни потоп,
расцепила си брескву, и сок размазујеш сад по лицу,
и барице на паркету остављаш да чезну, и ћеф ти је
баш да нећеш, и да ти не треба *ишо иишо ии иишеба...*
А празни улошци тинте гомилају се испред улаза
у палату, и рециклажа се продужава до краја визије!

ПРВА ЗАПОВЕСТ, ПОСЛЕДЊИ УЛТИМАТУМ

Један обасјан део флуоресцентног неба
стао је у чашу, као да се ништа унутар простора
не одиграва, осим у чаши, док се ритмично *поишеже*.
Кошта папрено, испод куполе у ишараном мраку.
Људи се покрећу по такту музике – повод што су
овде, небитан је. Могу бити било где.

*Прва зајовести је: умири друже,
и не пошљај ону руку која би те нашла и у
ајсолућној шами дворане, као удар ветра из звучне
мембране... Друго: нађи се и гледај да се добро
проведеш, ако ишта знаш.*

Играње је као низање шљокица о трошну нит
преуске ушице игле, диктатора на винилу.
Иглице високотонаца акупунктирају шкољкице,
и новонастало таласање почиње. Кратки трзаји.
Нешто што се зове *хаос у кући* музика, ритам
поушује у пару, затим прескочи... нечујно срце тако
исто, учини. Изгуби, замало, равнотежу –
замало је не поврати. И шум, који преплави све
испод флуоресцентног неба, од прегласног звука,
изгледа исто као и мегафон прислоњен на срце.
Јер, свега је превише, превише... а ничег нема.
Довољно. Можда таласић окрзне срце,
можда још мало, до границе подношљивости,
затрепери. Ако је тамо. Ако није отпутовало,
у јахаће-скакутавом ритму. Или на било чему.
Ја тренутно нисам *ни на чему*...
До рефрена који гласи:

*Умири друже,
и не пуштај ону руку која би те нашла и у
ајсолућној шами дворане, као удар ветра из звучне
мембране... Друго: нађи се и гледај да се добро
проведеш, ако ишта знаш.*

Шта је то, каква мера, зера среће, онај ритам,
који подржава и понеки тон, а с њим и шум, пре
него докона до: верујем. да. добро се проводим.
Тц-тац. Можда и не слутим. Тц-тац. И зашто
држати отворене очи, када и овако је мрак.
Дезоријентизација је циљ до којег треба само још
вечерас доћи, од сутра можда нови лист. Баш тако;
Онда се неком учини да би се свашта могло
револуционарно урадити, јер, стиже, да, још једна
тура, оног плавог, што светли у испаравајућој
што-жеже-води, заједно са нашим небом.
Саг је продужено до неизвесности. Саг престаје
истог тренутка.

*Умирујем срце, усклађујем ритам. Настављам да
цукам у гомили. Последњи ућимашум: сјави
плаву ружу тамо, на леву сјрану, изнад жруди, када
наићу... крајки криични пјрзаји.*

MOODSWINGS

Да, тако, лагано, као да се ножице поподневног
светла пробијају до засенчених места. Тешко је то
замислити зар не, баш тако, тешко замисливо,
непостојеће. Сада прсти у спором ритму описују
путање, а кожа има мирис час као спарина
прилепљена уз тело, онда опет на слано, на море...
Да, тако сада тоне то тело, наводно због
гравитације. Таласићи тела скоро да шуме.
Вода из суседног стана сјури се одједном кроз цеви
између зида собе и кухиње; пролети.
Да, све пролети, покрети су сада заустављени
у једном заиста одиграном звуку,
други стискавци одложени на полице...

Да, тако сада замишљам, када склопим очи,
пре него што се угризем за језик... Сlike – свуда су
по зидовима. Фазе. Препричане приватне историје.
И постаје још топлије. Креће талас од главе
ка петама. Сада управо настаје портрет.
Мигоче се змијице. Преплићу се телашца.
Зашто уз *Реквијем*?! Онда се возимо... У вакууму
спава дете: нерођено. Можда чак мртворођено.
Недефинисани свет. Сигнали с брежуљка.
Папирне новчанице повлаче се по асфалту. Чије? –
види се кроз прозор подрума. Уметност! Чико!
Паре! – вичемо, уместо слатког стењања.
Потези смо четкице.

Док вода цврчи на шпорету, и тела у покрету.
Јутро изгледа исто као и вече. Крећемо испочетка.

Дан заправо није стигао. И у жамору, као нанети пигменти на велико платно посред собе, као одгризена кришка слике у ходнику велике образовне институције која бива пресељена у подрум вишеспратнице градског *језџра*. Силазак. *Пушћају Моцартов Реквијем и појом наводно воде љубав*. Не воде ништа! Онда се пробудим из гргољења. Тако мирног гласа, присећам се, а влакна из главе опет ткају. То.

И жао ми је што оваква спарина још увек траје, а не пада, на пример киша, и што је управо прошла поноћ, и сада нам је свима тешко и не можемо више да мислимо о томе коме је теже. А туђи смех одјекује пењући се према излазу из зграде. Алкохол пецка по резу на кожи, у нестрпљењу направљеној раници. Други људи разговор воде. Вођење, као да се на дављење наводимо, управо је завршено. Спакуј се, и пронађи своје приватно лето. Онај сноп светла почиње да вакуумира сећање. Шта ће ту више трагови песме.

МАЛА ЗАДОВОЉСТВА

Начели смо рибице у мраку. Светло није било поштено ни угашено, јер су његове честице још увек светлеле као фосфорна зрна.
Метафизика крљушти. Тако су понекад у мраку видљиве и оне грдосије у најдубљим океанима – попут митолошких бића из приватних приручника.
Упутства о местима на која не треба залазити.
Било је излишно говорити о томе да се цео свет претворио у презле у које су штапићи умочени.
Кажем ти: скини све са себе! Понеси само хлеб и мајонез. Кожу остави нетакнуту!

Начели смо рибице у мраку. Вече у друштву је добро протекло и друштво је било разгаљено.
Вечеринка. Другари, и барем две *шеме*: испробане.
Недосољене. Изгубили су се у диму и ћутању, а затим и у речима, које су као *virgo intacta*, само обећавале. Ко је с ким желео, бог те пита.
Боље забаве и овако није било.

Начели смо рибице у мраку. Ништа нисмо поделили с гостима. Тела су упијала то имагинарно мастило у које су натопљене... Подсвесне поруке.
Хрскави штапићи. Да ли да притиснем *repeat*?!
Или изговорим *fullstop*. Таваница се помало помера. Оркестар празних чаша. Пријатељи такође сањаре о фаст фуд рибицама. Кажем ти, скини већ једном све са себе! Хлеб? Мајонез? – може!

Онда смо стварно начели те рибице у мраку.

У ТОМ ПРОСТОРУ

ЗАМИШЉЕНИ ПРОСТОР

Простор не може бити другачији од замишљеног.
Из те перспективе снотрења ужади, и тог, осталог
ограђивања простора у којем се може
истински одиграти сусрет, сањарити у
лепом, тихом-па-бучном преплету.
Да ли је и мир, налик престанку таласа,
са првим изласком сунца,
тако лако постићи, као
замишљени простор?!

У ПРИРОДИ, НА ЈУГУ

Увек изгледа мање стварно, и лепше, природа
у замишљеном поднебљу. Уместо ових улица;
лабиринти из којих је и коров утекао. Стојим
и даље, замишљајући грмљавину на отвореном.

*Ливада је у парискојлавом мраку, права је висока.
Рука тог човека осликава шћошћа, најушћа овај
живој – асфалт и завере...*

Уметничке конструкције, и много озбиљније,
опације завере, у које смо се уплели. Сада ово
уплитање одјекује, прогутаће и целу песму, да би тај
звук био што даље од нас.
Грмљавина на отвореном.

*Узима оно што види као своје, не преза од хладних
соба тамо доле на југу, није бежи од таме која је
овичила рубове имања. Тамо је дејство,
и дејство, широм отворених очију, посматрање
самрине поселе у коју ће ушћути.*

Време је за опраштање, с првим јесењим кишама,
првим птицама-злослутницама. У предвечерје, када
људски жамор лебди над асфалтом као нагомилани
угљен-моноксид; већ се завлачимо у засенчене
пролазе и тамо, у коитусу неизбежном,
упијамо последњи сезонски дашак југа.

Олово излива и угљевље у води гаси, тако судбину
закива у седам печата, и шумачи из њих,
запечаћених, будуће животи на северу. И заиста,
на северу, по кућама, окачена је природа југа, и сунце
далеко. То су имена којима почиње држање,
где почиње свлачење сопствене коже.

Време је за опраштање са пријатељима, и својима.
И са сјајем што пада на раме, пре него умине
сасвим. Поново ће се чути већ толико пута
изговаране песме. Зора одлази, оставља светло
које је давно праснуло. У оним улицама и даље
замишљам грмљавину на отвореном.
Време за тај пут.

ОНО ЗБОГ ЧЕГА ДОЛАЗИШ

*None of this matters when you have
not yet done what you came here to do.*

M.T.C. Cronin, *Two thousand poems*

Ништа од овога није учињено. Чиниш те покрете,
опонашајући буру, насукану до оближњег
рингишпила, где се светло нагло претаче пред
погледом у траг неколико боја. Тај рингишпил
с малим седиштима за урнице, и у сваку треба
убацити ону праву, ону истинску, коју тражиш
као резервацију за вечност у меморији
будућег студента.

Слободно настави са својим послом, не смета, а тај
утисак да тражиш драгоцену жилу у земљи расте,
као и узбуђење што ће поплава бити заустављена
чим се докопаш оловке. Погађајући који од
пролазника истински пате. Напор је, ето, можда
кратковидом вештином награђен, а она шкрипа
рингишпила, која се једино при великој брзини
не чује, шапуће и даље: дођи, захвати врхом...

Ко каже да ћеш после две хиљаде осамсто и пет
стихова моћи да одмахнеш руком и закључиш:
учињено, опробано, као што нећеш моћи да се
надаш да је судбина уписана у тој кући од папира.
Настављаш, крећући се као редак примерак
у шетњи градом, са другим суграђанима, док
посматрају сунце, жељни дуге зиме, или топлог лета,

или посматрајући прве нарасле травке које могу да отворе видик, а и у мајско предвечерје, када можеш готово стварно захватити, у шаку, граничнике ноћи, и оно што чекаш, и што тражиш, загледан, као, у неку даљину... старомодан приказ свакако, а онда настављаш са плесом, за ситниш пролазника, и спаваш на трави чекајући да сване, али да осећај никада не оде у исто време кад и ноћ.

И можда те стварно ставе у градско веће, једног будућег лавиринта, али све то неће имати никакву важност ако не урадиш оно због чега долазиш, а и то ће ти промаћи, или ти се укаже као оно што већ јако дуго губиш, а управо се десило, и више се десити неће.

ОКУПЉАЊЕ

(почињем да се бавим собом)

Окренућу главу, па потом и леђа, од места где треба
започети разговор у замишљеној измаглици,
под кругом светла
у углу собе, које ће позивати
на још једно у низу окупљања –
руке што опицавају лакоотопљиву измаглицу
док клизе, некако, у мислима до јутра.
Како, то само оне знају. Без свести.
Заузећу став иза тог огледала које пред
своје друго ја постављам,
очекујући сваког тренутка још једну
увек *пресудну* пресуду, а само још једну
већ виђену битку
за што бољу позицију некаквих,
тешко смислених разрачунавања,
иза којих почиње свлачење сопствене коже
и напивање оне измаглице обележене мраком
док куља кроз моје градске, бенzenом испуњене,
поре. У пејзажу с димњацима
и китњастим рамом. Таквим.
Не, то нису креатори ове стања-ствари-поставке.

Могуће је да ће тако једном из телефонске
слушалице кренути да к(љ)ува црвенкаста пара као
и светлост од абажура. Сасвим сигурно. Собе.
Сада ћу почети да се бавим собом (као да то нисам
никад радила). Постаћу председавајући
препарираних успомена –
тих крзнених фигурица непостојећих животињица
(буве и гриње не рачунам!)

Од којих ће ова кућа ускоро постати
ловачко свратиште, и оно пригушено светло
у зимској шетњи с познатим, одсутним лицима,
с којима се понекад сретнем, док ходамо тако
кроз измаглицу (бављења собом).

ДОЗИВАЊЕ

У сну се дозивамо полуотворених уста, као рибе
на сувом, које у замену за барем собни акваријум,
нуде на превару светлуцаву крљушт, без икакве
цене, у нади да ће умакнути пре него што зађе
месец њиховог сјаја. – Крљушт што постане мртва,
одбачена кожа. Мутљиве рибе!

Или је то залог за остављени скелет
из проживљеног сна.
Топлота уписаних места на мапи света;
нарастају у халуцинантне појаве док пред
наступајућом замком обећавају вештачки рај.

На тим лаким менталним дрогама уживамо
замишљајући тела као облик гипких риба,
велику воду, непознанице, затим окупани у сунцу
долазимо до маркираних места, чувајући се
од прехладе уживљавања.

009079099 Окрени број без јединице, без почетка.
У потрази за што бољим свемогућим апаратима.
Лети, лети, рибице! –
Ту су упутства
како се не угушити, отровати; или како зарадити
на амбалажи. И још, шта урадити
у случају наградног путовања.

Ти простори се не сударају у осећању света –
пребирају по уметности живљења
све-у-једном приручнику.

У сну се дозивамо као паничне, али и хладнокрвне
рибе, полуотворених уста, грцајући ка буђењу.
Упадамо у прву свемирску рупу нараслу
као и пожељне тачке на мапи. Обележене.
И тако даље... У пригодну рециклажу.

ОТВОРЕНА СУ ВРАТА

Истањен граничник дана. Почео да ишчезава.
И отварам систем који откључава-закључава
на један додир, иза којег улазим право у дан.
Напољу као да је одбор за дочек, ударају бубњеви
и чују се трубе, мимоходе ме.

Небо је било млако од топлоте и није пријало
очима свиклим на ноћне разговоре, те илегалне
летове с непознатим сапутницима.
Или, на таласање коже, на напорну вештину
упијања другог – у непрестано откривање себе,
у опсесивно тражење краја песме на радију,
ослушкивање аларм-паркинга...

Временом, све мање се може разумети такво
понашање; речнички вез: таласање, доказивање.
Ситан везак. Лепота плаве светлости и лепота свих
апарата који нас окружују понекад беспрекорно
тихи, уташени. Или, позива на пут на који никада
нећу кренути... без претходног израчунавања
са свим кућевним ситницама, од којих је
изграђен бедем једног света.
(Пробијајући напоље само помоћу невидљивих
каблова или у правој авантури покретања неколико
километара узводно, асфалтом.)

Када се искрзају ивице тог света и крене киша
да пада као у поквареном програму Matrix-а,
у собу овог света унесем два поприлично велика
камена: темељца / међаша. Да утврдим границе.

Отворим врата.

Као да се срце само појело и простор наједном помутио у ипак некакву опипљиву површину под којом тиња тиха жеравица желуца, и сјај витража на кожи постаје вернија представа о новоствореној замрљаности и мутнилу.

Заиграла је заједно с левим оком у другој просторији другог простора, снегом прекривеним задњим двориштем. Играње очног живца постало је догађај. Раван друштвеном статусу док вриштиш сам на кијамету пустог кеја и дана који гасне.

Није све изгубљено, само у случају да могу, када бих, да вратим слику на почетак и кажем: ускоро ћете, драги туристи, ви *други*, ући у праву изолацију нашег домаћина. Али, ја не могу.

На улазу су једнако звечале мале, светлуцаве кашике за колаче.

НЕОТКРИВЕНА ПРИЗНАЊА

Нећу ти признати да се ноћ не завршава
тамо где почиње, као музички фортисимо,
мелодија затварања или отварања наших врата
у стану који нисмо населили ни као птице-селице.

И прелазак преко моста, од наранџасте рђе,
до поточића усклика, који сваког часа прелазим
остајући још увек само на својој страни,
знајући добро да је то и твоја страна.

Нећу ти ни у једном свом говору, као да сам
у магли коју морам да пређем без јасног путоказа,
нећу ти изрецитовати ниједан бодеж
док спреман чека крај узглавља,
тик до омиљене чоколаде
или резервне чаше воде –
тих жедних уста неизговорене несанице.

Да бисмо се бодежима поиграли,
оне циркузантске игре
поверења и вештине.

И не, нећу ти признати шта је кључ
којим се увек могу отворити и једном давно
затворена врата негде у будућности,
док пси напољу неутешно завијају, а мачке
као тек сенке уличног светла, бризну
у застрашујуће сличан дечији плач.

Шкрипа тих квака све је тиша, а кроз прсте,
ноћу, стално се мигоче невидљиве рибе.
Будећи ме улепљену
неразумљивим признањима.

ГЛАВА ПУЦА ОД БОЛА

Поткивам се ситним каменчићима. Остављам их
да ме жуљају у ципелама све док се стопало не свикне.
Каменчићи као нужност, и остатак једног света који
сваког десетог дана морам да напустим;
случајношћу одабран узорак.

Једна једина флека на стољњаку
и даље се шири према откривању
недоречене истине
(али мале истине, истине за веш-машину!).

Док чаше и даље стоје нетакнуте, до врха напуњене,
да упијају мигреничне мисли које нико још
није кренуо да преводи из тог простора.

Глава пуца од бола, исповедаоница
је затворена због пописа. Пуца... више у песми
него због тога што је руке придржавају,
савијену од тежине увек истих упитника

у новогодишњој еуфорији
лампиони и кинеске лампице светле као ниска
сакупљаних страхова. Ниједном још није истекао
рок трајања. Тренутно владају посебни вируси
меланхолије, заједно с мигреном,
док идем у сусрет, увек, још једном у низу
неспоразума.

Глава пуца од бола оног што могу, а не чиним,
и онога што чиним, а што нисам предвидела,
и не води никуда (ако заборавимо на кишу.)
Док се речи сакупљају око уличне светиљке
у рој упитника.

ПЕСМА ЗА, НА ПОКЛОН, ДОБИЈЕНУ БЕЛЕЖНИЦУ

Шта да урадим с овим залогом једнократног
сентимента над који се надносим да окаменим
неку мисао онолико
колико графит може да опстане.

Бележница ишчекује траг о несталном сведочанству
оних идеала који нас све време саплићу у стварности.
А ја не могу бити инсект у ћилибару,
нити чекати боља времена, јер две трећине
већ смутних и просух. Не питај на шта. Не знам.

На потребу за белином?!

Ишарани руб мрежњаче можда може бити
сведочанство лоше проведене ноћи, или неког
сталног, хроничног унутрашњег бдења.
Приватне, мале историје, несталније него
непротумачено расположење.

Шта да урадим с речима којих ми понестаје, такође,
а које треба да ме растерете мог овде и сада.

Убрзо се деси ноћ, а инфантилна тута остаје,
исто тако неуротично шарена као и поклоњена
бележница. – Мери јој дубину!

И скачем у тај плићак, ударам главом у бетон
оквасивши се тек мало, утешно. Наше мисли
би требало да лебде над океаном неким,
замагљеним од паре изненада отопљеног леда.

Окрени се сада погледом у страну супротну од сна,
Споочићу, постави се! Бележнице, носи се!

И донеси ми дан.

ПИШЕМ ТИ ПИСМО... И ШТА ТО ВИШЕ НИСМО?!

Ево ме овде у тами, тражим,
а не знам зашто! Загледам се у тишину шумова
којима ме моје тело обасипа. У границе
једног збиља ограниченог света.
Можда тако звучи грч? Или скори укус пораза.
Или лакоћа губљења идентитета.
Или прелазак преко границе у равнодушност
коју одељује још једино залутали мирис
већ прошлог присуства.

Шуми она мисао која упорно хоће
да породу покрет. Улице су поцрнеле
од кише овог света. Тело се тражи
дотле док се не изгуби у некој варијацији
лета, промаје или загрљаја;
тужно као фитиљ што дуго труне у води.

Кућни инструменти не региструју
оно што причам преко телефона.

Ево ме овде у тами, немам чиме да напишем писмо,
али због тога лакше може да буде достављено,
ако већ тако тврде они са трећим оком
или шестим чулом.

И даље тражим,
све мање разумевајући зашто то, забога, чиним.

ГДЕ СУ ТЕ ГРАНИЦЕ?

Не тражимо ништа, да бисмо могли
лакше да одемо (а куда то?!).
И не тражећи ништа лажемо, јер тражимо
једно сасвим лудо, фиктивно *све*.

Неподношљива је та једноставност, лакоћа
отуђивања, када цео дан преседиш у соби
не проговоривши ни речи. Јер, ко би те чуо.
Какав је то одјек у слушалици.
Варка да те неко стварно слуша док слуша
могући сценариј неке будућности за себе.
А ти, покусни кунити. Експеримент
у ограниченим условима.

Ето ти варка, пљус! Пљус! Пљус!
Управо си одсутан. Прелазак
преко границе слободан. Нема дочека.

И тако, неприметно, претвараш се у малог бога,
опточеног најдрагоценијим што имаш.
Чим спознаш да су то границе твог света.
И да даље нећеш моћи.

ДОК СТОЈИМ У РЕДУ...

Оно што јесам. Оно што нисам.
Оно што бих могао/ла да будем.
Оно што нисам, и никако не могу
Да
будем/стигнем/постигнем/доживим/
не доживим/осетим/загризем/
усудим се/пробам/одрекнем/пребродим/
преболим/одживим/доживим

Док стојим у реду у супермаркету
и чекам да дођем до касе
с пуним колицима свега што ми можда и не треба
али што је постало синоним за мала божанства
срећног битисања.

Црвена лампица пали се и гаси,
ред се креће према напред, према каси.

СОНЕТ ЗА КИШНУ СВИТУ

Киша је радила оно што увек и чини.
Људи непознати возе се по маглини.

Док о кров непрестано добује.

Капи су падале у мрачну реку,
видело се преко моста,

И град је био јадна покисла мачка,
с очима великим и неповерљивим.

Певаљка је певала неку о растанку.

Укочена кишна свита гледа преко ограде,
кроз стакло комбија, у ту кишу.

Кући стижемо наквашених мисли,
празних,

и непрепознати.

КРОКИ ЗА ЗИМУ

У мраку, чини се,
све светлости своде се на праву меру.
Облици нису више толико раздражљиво оштри,
а и на улици, из оцака излази
беличаста смеша гасова,
преобликује пролазнике, као и стварност
у којој и најмања светлост постаје
непредвиђени моменат за посматрање.
Када и она нестане поново у мраку
и она мера нема више
неког нарочитог значаја.

ЗАПИСАТИ ПРАЗНИНУ

Под чистим зимским небом.

Замислити подигнуте беле заставе,
покренуте ветром
ствари још неодиграних у блиској будућности,
чије сидро је, не тако давно, избрисана прошлост.

Заронити мисао у текст дневних новина које
су увек пуне информација о томе шта се
заправо десило с оне стране стварности,
коју не живимо ни ти ни ја,

а нема ниједног наслова који би описао
ведрину зимског дана под варљивим сунцем,
чији зраци уписују грб на беле заставе
док лепршају –

неодштампани наслови...

Записати празнину много је лакше него што се чини.
Довољно је потрошити време на то. Ово и оно.
Теже је сачекати ноћ загладан у једну тачку.

Ипак се окреће.

Док и даље нежан чекамо крај.

МАЛО СУЗА, НЕШТО СМЕХА

Као мале грешке великих тренутака.

Интермецо.

Ноћно градиво.

После звучног сигнала отпевана
популарна песма уместо

јавног оглашавања.

Велика чистина.

После. Тога. Свега тога?!

Диско поетикон

достигнутог неутралног статуса.

ТИХА ОБНОВА ЛЕТА

Полако нам се примиче
док лежимо насукани на континент одсуства.
Сезонски дашак југа.

То је одабрано друштво;
док напуштамо наше зимско пребивалиште.

Прасак смеха, као киша
која обнавља корење.

Одрицати се таме увек је болно
и непредвиђено.

Расте сад температура у врту.
Дешавају се минимална померања
у пребивалишту. Посебне припреме!

Већ су непрепознатљиви распореди таме.
И излазак на чистину
у тиху обнову лета
голатиња је тела док се тресе од сунца
као тек формирана леденица.

POETRY INFERNO

*Nobody wants to consume
Everybody wishes to create*

*

*To sing about everything
 every time
To say that you are almighty one, the chosen, such stuff
And you've created your own word line
with new destiny grammar for Everyone
To describe only the places you know –
make sure no one else knows!
Or, you think you know them well?!
Well, my old rime Friend, this is not the end
But you'll be death in the next line
(not rime!)*

INFERNO IN US
*as we're speaking;
It's as hot as a straight empty road.*

И МОРЕ ПОЛАКО ОДЛАЗИ...

СУПЕРМАРКЕТ

(у *предграђу Керкире*)

Идем у супермаркет.
Око мене је ситно и нешто мало крупније камење
и мекан је песак у довољно дубокој води.

Море се плави поред шеталишта, и вода на столу,
на усијаном лиму, цврчи с терасе. Али тај зов
није довољан да ме отргне,
јер ја походим овај најпримамљивији пут,
једини у крају који води право у супермаркет.

Бела кривудава линија асфалта
граница је и хоризонт, у вијугавом сивилу...
и понека крајпуташица: минијатурна црква-спомен,
бела као и камење обузето сунцем.

Нигде живе душе, кола јуре тамо-вамо,
а ја идем у супермаркет.
Пут је дугачак, и нигде краја. Оморина нагриза кожу,
можда та со која свуда унаоколо испарава,
и нигде ниједног знака да ће ускоро...

Блесне само још светлија, нечија шофершајбна.

Пут је према Гувији. Глумим ходочасника.
Брзо све згрни, брзо се истироши!
Светлуца свака сасушена травка, и пуни рафови
као фатаморгана –
На овом путу до предграђа Посејдонове љубавнице,
до љубљеног супермаркета.

На Крфу сам. Српски туриста. Видо се као црна
пега сунца назире према пучини. Цврчци поред
пута, на тренутак, као да рецитују
о прометејима наде...

Али на овом хоризонту од асфалта и макије
само двоточкаши и бројна кола. Честица историје
нигде. Ни у води, ни у ваздуху.
Само... шарена амбалажа, ђинђуве као дугачка
ниска све до граничника воде и неба.
Разноразна домородачка чудеса, вино, fast food,
понекад у даљини шум таласа.

Али никако да доспем до тог шаренила и жамора.
Климатизованих, великих просторија.
Супермаркета. Ту можда продају и делић туге или
поноса. Ту се можда преко разгласа и зачује
Плава гробница, која бројним Еглезима
и причљивим Италијанима није друго
до још једна купаоница.
Али и Србима... и Србима...

Не стижем до супермаркета.
Одустајем на пола пута. Погрешна процена.
Улазим у аутобус који иде
на сасвим другу страну острва.
Као и да нисам кренула
у то, супермаркет, *никуда*.

СПИРИДОН ЈЕ НАШ ПРИЈАТЕЉ С ПЛАЖЕ

Блескају стене у Касиопима,
као зуби црначке деце. На плажи
све сами белци. И наравно стене, углачане,
као да ћемо лећи на неку од косина вечности.

Глатке, с финим рељефима, као кожа, спремне
да приме тела упаљена од сунца. И вода је налик
оним већ досадним сликама тропских острва.
Једнодневни излет. Летња инстант авантура.

Безимено куче, блентаво као и сваки други туриста,
постаје Спиридон, другар с плаже. А Спиридон
свакако није био ни Грк ни Србин,
већ на плажи једино куче
и верни пратилац на овом састајалишту.

Једном ћемо се пробудити усред зимског јутра
сањајући ове стене,
знаћемо тада колико је нестварно свако лето,
и по један Спиридон, мали живи идол
лакоће и нежности.
Пас који њушка између два,
сањарењем спојена света.

ОСТРВО, ПЛАЖА, ПИВО

И палма у позадини! Додатак фотографији,
придružена разгледница некоме тамо, у домовини,
коју никада нећемо послати.

И тамне флека по питомом мору.
И тресетница лако пада преко обних каменчића.
Биће разбацани после по кутовима собе,
као идоли морских ноћи, као залог тих дана.

Ритуал *сиушићања* на плажу, ритуал понирања
у воду, оживљавање оне боје
која је живот у *иуном сјају*.

Са обавезним картама, без кеца у рукаву,
и зецкавим новчићима, светлуцавим сунашцима
за која се може добити поподневно пиво.
Загарантована фатаморгана.

На фотографији видеће се јасно,
и коју марку пива пијемо, мокре косе...
А у позадини палма!

Јесмо ли сви, који овде боравимо,
привид нас самих, или остварени снови тела
у одблеску на води?!

Обавезно је неколико СМС порука
пријатељима и инима. То. Да смо на плажи.
Да пијемо пиво. И, уопште, није лоше.
Живимо мали поетични привид. Плаву чистину.

Ова песма је као и фотографија.
Увлачење у трико уплаћених десет
all inclusive третмана.

И да, на плажи меркамо, како да заборавим,
блудног, дивног сина: Кавафија.
Ето је и поезија.

КУЋЕВНА РАЗГЛЕДНИЦА (домородачка)

Биће ти чудно, откуд то, шаљем разгледницу
од куће теби у путу, затим теби на плажи,
и у ресторану дуж шеталишта.
Док сунце неопозиво тоне...
У води гледамо, веруј ми, иста сунчева измицања

Али,

моје тело склупчано је дубоко у унутрашњости
овог полуострва, насукано, као риба на кревету.
И док натежем из флаше обичну воду, скоро
да осетим со која испарава, тамо, код тебе.
Кажем ти, време је овде уобичајено лоше,
као да је постављен стандард по којем
тако и треба да буде.

Одлазим до поште, описујем круг с невидљивим
комадићем картона у унутрашњем џепу:
црква, школа, градски парк и остало,
стали би лепо на минијатурну сликовницу!
Уперена стрелица негде, на место
где би требало да претпоставиш да сам ја.
И, замисли, отписујеш ми на разгледницу,
неким ситницама, водом која носи моје име,
рибом и пиринчем на тањиру, претходно
поједеним, засенченим местом које ни у једну
разгледницу неће моћи да стане.
Тако се и осећам.

Разгледница је, претпостављаш,
једна умишљена ствар.
Белина коју бих некако да попуним, док поредим
две врсте путовања, у недоумици које је значајније:
Ово овде, у соби, као да је сваки корак
невидљива граница коју треба прећи,

или

то стварно кретање тела које нас искривљује налик
неравном огледалу, а сан врца заједно са сваким
одблеском сунца на води, у оно што смо поново?
Не умет да доконам. Рекох, време је овде
нестабилно, унутрашњи сат прескаче сваки пети
откуцај, уосталом, почињем да се понављам.
Довољно је још једино да напишем:

Чекам да се вратиш.

* * *

...Гласови пристижу у шаласима, из шачака
пренутиног одсуства у шачке лейтнег присуства.
Баи као да смо светионици, и остали путокази,
на неком прегећем мору.

*

... Одлука креће с последњим завршањем славине,
послатом разгледницом и звецкањем кључа
у кључаоници којом ће бити забрављен
чишав животи у малом.

*

...Путијујући ка нарастајућој недоумици повратка:
нашег дома, нашег бићисања, нашег завичаја.

И МОРЕ ПОЛАКО ОДЛАЗИ

Док клизи низ топлу ивицу сенке лампе
и остатка собе, поветарац никако да нанесе
исту сенку преко воде.
Град је врео, али нигде тоpline.
Она светла у даљини, према центру,
немају исти одраз,
нити вода беласа по зидовима чак до балкона.

Да, и море полако одлази.
Та невидљива осека увучених градова,
међу суву летњу траву, брда што се назиру у даљини.
Трава не таласа исто, и у овој соби, у овом граду
нема ничег сличног,
тоpline с поветарцем,
поветарца с мирисом соли,
укуса историје, или кретања времена
изван круга одавде до парка, и од парка
до излаза на главну улицу,
до излаза из града.

И море полако таложи преосталу со у телу.
Из пора, док мирис ни у шта не одлази;
док се плаветнило с великим сентиментом
не повуче у фотографије.
Све блеђа сећања сличног сунца, никад сличне боје.

Из коже излазе другачији мириси, и осећам ту буђ
кад уђем у поново посећену оставу, то у град улазим
с талогом нестварног поветарца узалудних
сањарења, с мислима још увек у сланој води.

Лица су сува насупрот узаврелом мозгу,
мозак је из оставе обухватио све
градске величине
и сад узалуд тражи преостале видљиве
поводе за мучење.

И море полако уклања свој шум.

О ПЕСНИКИЊИ

Јасмина Топић рођена је у Панчеву 4. августа 1977. године. Уређује *Рукописе* – зборник поезије и кратке прозе младих са простора бивше Југославије. Бави се и књижевном критиком и новинарством. Поезију и приказе објављује у књижевним часописима и дневним и недељним новинама. Поезија јој је преведена на пољски и словеначки. Била је учесник 11. бијенала младих уметника Европе и Медитерана у Атини 2003. године, на којем су се млади уметници из Србије и Црне Горе представили први пут.

Објавила је књиге поезије:

Сунцокрећии. Скица за дан, Заједница књижевника Панчева, 1997. *Пансион. Метаморфозе*, Центар за стваралаштво младих, Београд, 2001. *Романтизам* Народна књига, Београд, 2005.

За књигу *Пансион Метаморфозе* добила је награду „Матићев шал” 2002. године.

У ОВОЈ КЊИЗИ

ДНЕВНИК ЗАМИШЉЕНОГ ПУТОВАЊА

- 7 О пловидби која се није догодила
- 9 У врту првог снега
- 11 Велико спремање
- 13 Слутња зиме II
- 16 Слутња зиме IV
- 18 Слутња зиме V
- 20 Слутња зиме VII
- 21 Слутња зиме VIII
- 23 О том простору

У ВЕРТИКАЛИ, У ХОРИЗОНТАЛИ

- 27 Еротично биће орхидеје
- 29 Ритуал несношаја
- 31 У вертикали, у хоризонтали
- 33 Шапутање
- 35 Шта је све стало у празну посуду!
- 37 Прва заповест, последњи ултиматум
- 39 Moodswings
- 41 Мала задовољства

У ТОМ ПРОСТОРУ

- 45 Замишљени простор
- 46 У природи, на југу
- 48 Оно због чега долазиш
- 50 Окупљање

52 Дозивање
54 Отворена су врата
55 (*Као да се срце само појело и...*)
56 Неоткривена признања
58 Глава пуца од бола
60 Песма за, на поклон, добијену бележницу
62 Пишем ти писмо... и шта то више нисмо?!
63 Где су те границе?
64 Док стојим у реду...
65 Сонет за кишну свиту
66 Кроки за зиму
67 Записати празнину
68 Мало суза, нешто смеха
69 Тиха обнова лета
70 Poetry inferno

И МОРЕ ПОЛАКИ ОДЛАЗИ...

73 Супермаркет
75 Спиридон је наш пријатељ с плаже
76 Острво, плажа, пиво
78 Кућевна разгледница
80 (*Гласови присијужу у шаласима, из шачака*)
81 И море полако одлази

83 О песникињи

Јасмина Топић
ТИХА ОБНОВА ЛЕТА

Едиција

повеља

Библиотека
ПОЕЗИЈА, ДАНАС
књига четрдесет седма

Уредник и рецензент
ЖИВОРАД НЕДЕЉКОВИЋ

Издавач
НАРОДНА БИБЛИОТЕКА
„СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ“
КРАЉЕВО

За издавача
ДРАГАНА ТИПСАРЕВИЋ

Главни и одговорни уредник
ГОРАН ПЕТРОВИЋ

Оперативни уредници
АНА ВОШТИНИЋ, ЈОВАН АНТОНИЋ

Секретар Уредништва
ВЕРОСЛАВ СТЕФАНОВИЋ

Ликовна опрема
ДРАГАН ПЕШИЋ

Штампа
АНАГРАФ
Краљево

Тираж
500

Краљево
2007

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

821.163.41– 1

ТОПИЋ, Јасмина

Тиха обнова лета / Јасмина Топић. – Краљево : Народна библиотека „Стефан Првовенчани”, 2007 (Краљево : Анаграф). – 88 стр. ; 21 цм. – (Едиција Повеља. Библиотека Поезија, данас ; књ. 47)

Тираж 500. – О песникињи: стр. 83

ISBN 978-86-83047-75-8

COBISS.SR-ID 143222796